

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: AVA Property spol. s r.o., sídlem Magisterská 3014/4, Plzeň
zastoupena společností TAL Consulting, s.r.o., sídlem Dřevná
382/2, Praha

proti
žalovanému: Finanční úřad pro Plzeňský kraj, sídlem Hálkova 2790/14, Plzeň

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v postupu k odstranění pochybností, který byl u žalobkyně proveden v souvislosti s přiznáním k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2024 (20. 9. - 30. 9. 2024),

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v postupu k odstranění pochybností, který byl u žalobkyně proveden v souvislosti s přiznáním k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2024 (20. 9. - 30. 9. 2024), byl nezákonný.
- II. Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 37 674 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně společnosti TAL Consulting, s.r.o.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se zásahovou žalobou ze dne 13. 1. 2024 (správně: 2025) domáhala vydání rozsudku, jímž by soud žalovanému zakázal „pokračovat v postupu k odstranění pochybností“, uložil mu povinnost „vyměřit daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2024 tak, jak uvedla žalobkyně v daňovém přiznání, a bez odkladu ji poukázat žalobkyni na její příslušný bankovní účet“ a jímž by soud určil, že „zahájení postupu k odstranění pochybností“ bylo nezákonným zásahem.
2. V podání ze dne 20. 2. 2025 žalobkyně změnila žalobní petit s tím, že se pro příště domáhala určení, že „provedený postup k odstranění pochybností“ byl nezákonným zásahem.

II.

Žaloba včetně jejího doplnění

3. Žalobkyně v žalobě uvedla, že podala v řádném termínu daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2024, ve kterém tvrdila na ř. 65 nadměrný odpočet ve výši 724 009 Kč. Žalovaný vydal dne 22. 11. 2024 Výzvu k odstranění pochybností č.j. 1657866/24/2301-51523-403544 (dále též jen „Výzva“), kterou zahájil postup k odstranění pochybností ve smyslu § 89 zákona č. 280/290 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Do dnešního dne nebyl nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty pravomocně vyměřen a vrácen žalobkyni, přičemž lhůta pro jeho vrácení uplynula 25. 11. 2024.
4. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný ve Výzvě uvádí, že mu po přezkoumání podaného daňového přiznání vznikly pochybnosti o správnosti, průkaznosti a úplnosti údajů v tomto přiznání vykázaných a o pravdivosti údajů v něm uvedených, neboť „... tvrzená hodnota přijatých zdanitelných plnění převyšuje výši uskutečněných plnění“. Zvolí-li žalovaný k vyjasnění sporných a nejasných skutečností postup k odstranění pochybností, je povinen své pochybnosti konkretizovat ve výzvě k odstranění pochybností. Byť pochybnost žalovaného nemusí být jistotou, že tvrzení žalobkyně nejsou správná, průkazná, úplná či pravdivá, musí být podezření žalovaného založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznacích nebo analýzách opřených o skutkové důvody, tj. o důvody objektivně existující a nespočívající pouze v úsudku a vůli příslušných pracovníků správce daně, tedy žalovaného. Pouze tak je v materiálním právním státě, v němž je vyloučena libovůle orgánů veřejné moci, prostřednictvím ověření existence a povahy těchto skutkových důvodů možno zaručit přezkoumatelnost toho, zda příslušný správce daně, tedy žalovaný, skutečně pochybnost o tvrzeních daňového subjektu měl, anebo zda ji neměl a požadoval na daňovém subjektu, tedy žalobkyni, vysvětlení a prokazování jí tvrzených skutečností pouze na základě zákonem nedovoleného náhodného výběru či dokonce na základě z libovůle vycházejícího či jinak mimo zákonná kritéria se pohybujícího úsudku pracovníka správce daně. V každém případě musí jít o poznatky či analýzy mající skutkový základ vztahující se k daňově relevantní činnosti žalobkyně a opírající se o logickou a racionální úvahu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č.j. 1 Afs 97/2017-38; ze dne 8. 7. 2008, č.j. 9 Afs 110/2007-102 či ze dne 30. 6. 2016, č.j. 4 Afs 95/2016-36). Žalovaný dále ve Výzvě uvádí: „Jak uvedl správce daně shora, vznikly mu pochybnosti o správnosti, průkaznosti a úplnosti údajů vykázaných v předmětném řádném daňovém přiznání, protože tvrzená hodnota přijatých zdanitelných plnění na řádce 40 ve výši základu daně 3 500 000,- Kč a daně ve výši 735 000,- Kč převyšuje hodnotu Vámi uskutečněných plnění na řádce 1 ve výši základu daně 52 340,- Kč a daně 10

991,- Kč.“ Ani samotná výše nadměrného odpočtu však nemůže být důvodem pro zahájení postupu k odstranění pochybností, postrádá-li Výzva, jak je výše uvedeno, bližší odůvodnění, proč má žalovaný důvodné podezření, že uplatněná výše odpočtu je nesprávná (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č.j. 1 Afs 105/2012-37 a ze dne 9. 5. 2016, č.j. 8 Afs 76/2015-58).

5. Žalobkyně dále uvedla, že součástí požadavků na rozhodování v podmínkách právního státu je mj. existence kompletní, nezměněné a věrohodné spisové dokumentace, která je předpokladem řádně vedeného daňového řízení a rozhodnutí v něm přijímaných (nález Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2020, sp.zn. IV. ÚS 4141/18). Žalovaný ve Výzvě uvedl, že je možné domluvit osobní návštěvu, proto uskutečnil zástupce žalobkyně dne 10. 12. 2024 ústní jednání se žalovaným (viz protokol o ústním jednání č.j. 1717589/24/2301-61564-405303), v jehož rámci zástupce žalobkyně obdržel seznamy písemností z kontrolní a vyhledávací části spisu a bylo mu [umožněno] do písemností v kontrolní části spisu nahlédnout. Příslušný spis obsahoval ke dni 10. 12. 2024 celkem 5 písemností, a sice:

- Žádost o přístup k datům KH
- Výzva k odstranění pochybností
- Výzva k poskytnutí informací – Komerční banka
- Odpověď na výzvu č.j. 1685888
- Úřední záznam o telefonním hovoru.

6. Dle žalobkyně přitom žalovaný v předmětné Výzvě konstatuje, že má k dispozici přihlášku k dani z přidané hodnoty a taktéž kupní smlouvu na nákup nemovitých věcí od prodávajícího Stavebniny Sedláček Litice s.r.o., přičemž ale tyto písemnosti nejsou součástí předmětné části spisu. Stejně tak není součástí předmětné části spisu samotné daňové priznání, kterého se postup k odstranění pochybností týká. Žalobkyně se důvodně domnívá, že uvedené písemnosti nejsou součástí spisové dokumentace záměrně. Součástí podané přihlášky k DPH je totiž její příloha týkající se informací o ekonomické činnosti žalobkyně. Z uvedené přílohy mj. plyne, že předpokládanou ekonomickou činností žalobkyně je pronájem nemovitých věcí, konkrétně specifikovaných v příloženém notářském zápisu od prodávajícího společnosti Stavebniny Sedláček Litice s.r.o., IČO: 04584511. Této společnosti budou následně nemovité věci zpětně pronajaty. Předpokládané zahájení pronájmu je vázáno na provedení vkladu nemovitých věcí v katastru nemovitostí, žalobkyně odhadovala zahájení na září 2024. Předmětná kupní smlouva byla uzavřena formou notářského zápisu, který je tak veřejnou listinou a vztahuje se tak na něj presumpce správnosti. Žalobkyně žalovanému též dopředu před zahájením své ekonomické činnosti poskytla další doplňující informace, jako je číslo jejího bankovního účtu, informace o způsobu vedení účetnictví apod. Žalovaný shledal tyto informace jako důvěryhodné, o čemž svědčí vydané rozhodnutí o registraci k DPH ze dne 19. 9. 2024. Žalobkyně tak postupovala zcela předvídatelně, přesně podle toho, jak žalovanému uvedla v rámci registračního řízení. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný sledoval zahájení postupu k odstranění pochybností jiné zájmy než základní cíl správy daní, tj. správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Současně žalovaný zcela rezignoval na řádné vedení spisové dokumentace. Svým postupem žalovaný porušil základní zásady při správě daní, mj. zásadu hospodárnosti, předvídatelnosti, rovného procesního postavení a též porušil právo žalobkyně na spravedlivý proces. Podle ustálené Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

judikatury platí, že základní zásada neutrality DPH vyžaduje, aby odpočet DPH na vstupu byl přiznán, jestliže jsou splněny hmotněprávní požadavky (např. rozsudek SDEU ze dne 28. 7. 2016 ve věci C-332/15 *Astone* či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č.j. 10 Afs 182/2018-44). Hmotněprávní podmínky vážící se k samé podstatě a rozsahu nároku na odpočet DPH jsou v návaznosti na čl. 167-192 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty:

- existence plnění
  - existence dodavatele (plátce)
  - použití v rámci vlastní ekonomické činnosti (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2019, č.j. 10 Af 18/2015-52).
7. Existence plnění není předmětem zkoumání žalovaného (viz textace předmětné Výzvy a související notářský zápis) a existenci dodavatele byla ověřena (viz žádost o přístup k datům KH). Ekonomickou činností je jakákoli její fáze, tedy jak její počáteční příprava (nákup materiálu, výstavba budovy pro účely pozdějšího uskutečňování ekonomické činnosti), tak i případné její závěrečné etapy (ukončování ekonomické činnosti), kdy už nemusí být uskutečňována žádná plnění na výstupu (rozsudky SDEU ze dne 14. února 1985, věc 26/83, *Rompelman* nebo ze dne 11. července 1991, věc C-97/90, *Lennartz*). V daňovém přiznání byla vykázána celkem 3 plnění:
- přijaté plnění týkající se pořízení pozemku v Liticích od dodavatele společnosti Stavebniny Sedláček Litice s.r.o., IČO: 04584511
  - jedno uskutečněné plnění ve prospěch společnosti Stavebniny Sedláček Litice s.r.o., IČO: 04584511 a druhé uskutečněné plnění ve prospěch společnosti DONEK - N spol. s r.o.
8. Z textace Výzvy a postupu žalovaného pak není dle žalobkyně zřejmé, proč by měl mít žalovaný pochybnosti o použití přijatého plnění v rámci ekonomické činnosti žalobkyně. Související informace o ekonomické činnosti žalobkyně byly žalovanému poskytnuty před zahájením postupu k odstranění pochybností. Tyto se žádným způsobem neodlišují od skutečnosti.
9. K zahájenému postupu k odstranění pochybností na základě vydané Výzvy tak žalobkyně uvádí, že vydaná Výzva je zcela nesrozumitelná, neobsahuje žádné konkrétní pochybnosti, jak předepisuje § 89 odst. 1, 2 daňového řádu, a zcela evidentně je pouhou obstrukcí žalovaného. Údajná pochybnost žalovaného (pokud to pochybností vůbec lze nazvat) je zcela abstraktní, nepodložená a neobjektivní. Z tohoto důvodu, tedy proto, že ve Výzvě absentuje její esenciální náležitost – sdělení konkrétních pochybností – považuje žalobkyně danou Výzvu za nezákonnou. Související spisová dokumentace je neúplná a nevěrohodná a jako taková neumožňuje žalobkyni účinnou obranu. Na základě výše uvedeného považuje žalobkyně za nezákonný i samotný postup k odstranění pochybností. Žalobkyně má za to, že ji žalovaný svým postupem spočívajícím ve vydání nezákonné Výzvy, jejímž přímým důsledkem bylo nezákonné zahájení postupu k odstranění pochybností a které ve výsledku vedlo k zadržení nadměrného odpočtu, který není do dnešního dne žalobkyni vrácen, přímo zkrátil na jejích právech. Tímto postupem žalovaného byly dle žalobkyně naplněny znaky nezákonného zásahu správního orgánu dle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

10. V podání ze dne 20. 2. 2025 žalobkyně sdělila, že žalovaný v mezidobí upustil od trvání nezákonného zásahu vydáním platebního výměru na daň z přidané hodnoty č.j. 157306/25/2301-51523-403544, kterým byl fakticky ukončen prováděný postup k odstranění pochybností a vyměřena daň v souladu s podaným daňovým přiznáním. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhla, aby soud vydal rozsudek, jímž by určil, že provedený postup k odstranění pochybností byl nezákonným zásahem.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný navrhl odmítnutí žaloby, případně její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že žalobkyně dne 25. 10. 2024 podala daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2024, konkrétně za dobu 20. 9. - 30. 9. 2024, které bylo žalovaným zaevidováno pod č.j. 1590016/24. V daňovém přiznání žalobkyně deklarovala hodnoty přijatých zdanitelných plnění od tuzemských plátců na řádku 40, jejichž hodnota významně převyšovala výši uskutečněných plnění. V předmětném daňovém přiznání vykazala žalobkyně nadměrný odpočet významné hodnoty 724 009 Kč. Téhož dne, tj. 25. 10. 2024, bylo podáno též kontrolní hlášení za září 2024, které žalovaný zaevidoval pod č.j. 1590106/24. Pro úplnost se uvádí, že přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty podala žalobkyně dne 5. 9. 2024 a žalovaný vydal dne 19. 9. 2024 rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty č.j. 1456445/24/2301-40511-403041, které bylo téhož dne doručeno žalobkyni, a ta se tak stala plátcem daně z přidané hodnoty dne 20. 9. 2024. Z registračního řízení měl žalovaný k dispozici kupní smlouvu o koupi nemovité věci. Tato kupní smlouva není daňovým dokladem ve smyslu § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též jen „zákon o DPH“), není v ní vyčíslen základ daně a daň, pouze celková prodejní cena ve výši 4 235 000 Kč; zároveň je ve smlouvě uvedena nejednoznačná poznámka: „Pokud převod nemovitosti bude podléhat platbě daně z přidané hodnoty, je kupní cena dohodnuta včetně této daně a kupující si je vědom povinnosti vystavit řádný daňový doklad.“ V této poznámce je zřejmě chybně uvedeno, že daňový doklad vystavuje kupující; ve skutečnosti daňový doklad vystavuje obvykle prodávající. Dále bylo v registračním řízení správci daně sděleno, že nemovitá věc bude zpětně pronajímána prodávajícímu, který má finanční problémy. Z tohoto vyjádření ale nebylo možné dovodit, zda bude nemovitá věc pronajímána celá, nebo částečně a za jakým účelem. Žalovaný proto dne 1. 11. 2024 nahlédl do kontrolního hlášení žalobkyně. Z něho vyplynulo, že datum uskutečnění zdanitelného plnění u prodeje předmětné nemovité věci (skladový a prodejní areál Stavebniny Sedláček v Plzni-Liticích) je den 30. 9. 2024, tj. uskutečnilo se v době, kdy, jak výše uvedeno, byla již žalobkyně registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty. V § 56 odst. 3 zákona o DPH je uvedeno, že dodání vybrané nemovité věci je osvobozeno od daně a za jakých podmínek. V § 56 odst. 6 zákona o DPH je dále uvedeno, že plátce se může rozhodnout uplatnit u dodání vybrané nemovité věci daň. Zároveň dle § 92d odst. 1 zákona o DPH při dodání nemovité věci plátcí použije plátce režim přenesení daňové povinnosti, pokud se uplatňuje daň podle § 56 odst. 6 zákona o DPH. Zdanitelné plnění převodu předmětné nemovité věci bylo dle údajů v kontrolním hlášení deklarováno k datu 30. 9. 2024, kdy byla již žalobkyně registrována jako plátce daně, proto žalovaný považoval za nebytné prověřit, zda daň byla u tohoto dodání nemovité věci uplatněna správně, zda neměl být uplatněn režim přenesení daňové povinnosti. K posouzení věci bylo nezbytné přezkoumat daňový doklad, okolnosti zpětného pronájmu nemovité věci prodávajícímu,

faktický přechod vlastnictví a předání nemovité věci žalobkyni ve smyslu příslušných ustanovení zákona o DPH. Proto došlo k zahájení postupu k odstranění pochybností, a to dne 22. 11. 2024 oznámením výzvy k odstranění pochybností o údajích v řádném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty podle § 89 odst. 1 daňového řádu č.j. 1657866/24/2301-51523-403544. Výše uvedené pochybnosti o správnosti zdanění předmětné nemovité věci ve výzvě uvedeny nebyly, neboť dokud nebyl předložen související daňový doklad, jednalo se pouze o teoretické správní úvahy žalovaného. Zároveň další nakládání s nemovitou věcí v rámci ekonomické činnosti žalobkyně nebylo z registračního řízení zcela zřejmé. Žalovaný stanovil žalobkyni lhůtu k vyjádření k pochybnostem uvedených ve výzvě v délce 15 dnů od doručení výzvy. Žalovaný v předmětné výzvě sdělil žalobkyni své pochybnosti o tom, zda byl u přijatého plnění uplatněn odpočet daně v souladu s § 72 a 73 zákona o DPH, když tvrzená hodnota přijatých zdanitelných plnění převýšila výši uskutečněných plnění, zda bylo nebo kdy a jak bude přijaté zdanitelné plnění použito pro ekonomickou činnost žalobkyně a zda byla v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2024 uvedena veškerá uskutečněná plnění v souladu s § 2 a 20a zákona o DPH. Bez předložení důkazních prostředků v podobě daňových dokladů, smluvních dokumentů, dokladů o pohybu finančních prostředků vznikly pochybnosti jak o hodnotě vykázaných přijatých, tak o hodnotě vykázaných uskutečněných plnění. V rámci telefonického rozhovoru uskutečněného dne 5. 12. 2024 mezi úřední osobou žalovaného a jednatelem zástupce žalobkyně požádal tento o umožnění nahlížení do spisu, konkrétně do části týkající se postupu k odstranění pochybností (viz úřední záznam č.j. 1714619/24/2301-61564-405303). Dne 10. 12. 2024 pak v rámci ústního jednání bylo jednatelem zástupce žalobkyně v souladu s § 66 odst. 1 daňového řádu umožněno nahlížet do části spisu, kterou označil, tj. část spisu týkající se předmětného postupu k odstranění pochybností, a to do všech písemností č. 1-5 a do soupisu písemností vyhledávací části spisu, když ve vyhledávací části spisu nebyly založeny žádné písemnosti. O nahlížení do spisu byl sepsán protokol o ústním jednání č.j. 1717589/24/2301-61564-405303. Žalobkyně se k výzvě k odstranění pochybností vyjádřila až dne 10. 1. 2025 (pozn. lhůta pro vyjádření k pochybnostem správce daně stanovená v předmětné výzvě uplynula dne 9. 12. 2024), kdy poukázala na nezákonnost jeho postupu, když dle jejího názoru je výzva v určité míře zatížena spekulacemi a domněnkami správce daně, když pochybnosti správce daně vychází pouze z porovnání údajů vykázaných v podaných daňových přiznání. S vyjádřením žalobkyně předložila daňový doklad za nákup nemovité věci. Nepředložila ovšem další důkazní prostředky, jako nájemní smlouvu na pronájem nemovité věci zpětně prodávajícímu, ze které by bylo například patrné, zda je pronajímána celá nemovitá věc. Žalovaný proto provedl dne 7. 1. 2025 v předmětné nemovité věci místní šetření za účasti jednatele zástupce žalobkyně (protokol o místním šetření č.j. 5125/25/2301-61564-405303). V rámci místního šetření vyzval žalovaný zástupce žalobkyně k prokázání ekonomické činnosti žalobkyně. Žalobkyně ve stanovené lhůtě nic nedoložila, a proto žalovaný vyzval výzvou č.j. 20598/25/2301-61564-405303 ze dne 15. 1. 2025 k poskytnutí listin prodávajícího/nájemce nemovité věci obchodní společnost Stavebniny Sedláček Litice s.r.o., aby mohl ověřit časový a věcný rozsah nájemního vztahu a zároveň aby ověřil dodržení neutrality daně z předmětného dodání nemovité věci. Dále žalovaný vyzval výzvou č.j. 20857/25/2301-61564-405303 ze dne 15. 1. 2025 k poskytnutí informací a listin místně příslušný stavební úřad se sídlem Plzeň 6 - Litice, aby ověřil, zda předmětná nemovitá věc byla v příslušné časové lhůtě předmětem nějakého stavebního řízení, které by mohlo mít vliv na způsob zdanění nemovité věci při jejím dodání ve smyslu § 56 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

o DPH. Žalovaný na základě důkazních prostředků zjistil, že k předmětné nemovité věci neprobíhalo v posledních 11 letech žádné stavební řízení. Prodávající daň z dodání nemovité věci přiznal a odvedl, neutralita daně byla zachována. Předmětná nemovitá věc byla dle nájemného stanoveného za měsíc září 2024 v plné měsíční hodnotě pronajímána po celý tento měsíc, z čehož lze dovodit, že k předání nemovité věci došlo po podpisu kupní smlouvy formou notářského zápisu ze dne 28. 8. 2024. Datum uskutečnění zdanitelného plnění 30. 9. 2024 uvedený na daňovém dokladu k prodeji nemovité věci tak s faktickým stavem formálně nekoresponduje. Žalovaný postup k odstranění pochybností k daňovému přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2024 ukončil dne 6. 2. 2025, když došel k závěru, že neutralita daně z přidané hodnoty byla zachována a že přijaté zdanitelné plnění bylo použito k ekonomické činnosti žalobkyně. Nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu s § 72 a 73 zákona o DPH. Platební výměr č.j. 157306/25/2301-51523-403544 byl vydán dne 6. 2. 2025 a téhož dne doručen zástupci žalobkyně. Nadměrný odpočet ve výši 724 009 Kč byl vyplacen na bankovní účet žalobkyně.

12. K žalobním námitkám následně žalovaný uvedl, že prověřování nároku na uplatněný nadměrný odpočet je legitimním oprávněním správce daně a možnost jeho provádění je zcela v souladu se základním cílem správy daní, tj. správným zjištěním a stanovením daní a zabezpečení jejich úhrady (§ 1 odst. 2 daňového řádu). S uvedeným pak zcela koresponduje i § 254a daňového řádu týkající se nároku na přiznání úroku z daňového odpočtu. Daňový řád předpokládá, že prověřování v délce nepřesahující dobu 4 měsíců od posledního dne lhůty stanovené pro podání daňového tvrzení, ze kterého vyplývá, že daňovému subjektu má vzniknout daňový odpočet, je zcela legitimní a zákonné, neboť teprve až po překročení této čtyř měsíční doby vzniká případně nárok na úrok z daňového odpočtu. K zahájení postupu k odstranění pochybností není nutné, aby konkrétní pochybnost správce daně byla jistotou o tom, že tvrzení daňového subjektu nejsou správná, průkazná, úplná či pravdivá. Postačí půjde-li o důvodné podezření, tj. o podezření založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích správce daně či na jeho analýzách obdobné kvality opřených o skutkové důvody. Musí jít o poznatky či analýzy mající skutkový základ vztahující se k daňově relevantní činnosti daňového subjektu a opírající se o logickou a racionální úvahu. Žalovanému vznikly pochybnosti o správnosti, průkaznosti a úplnosti údajů uvedených žalobkyní v daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2024, když tvrzená hodnota přijatých zdanitelných plnění převýšila výši uskutečněných plnění, zda bylo nebo kdy a jak bude přijaté zdanitelné plnění použito k ekonomické činnosti žalobkyně a zda byla v předmětném daňovém přiznání uvedena veškerá uskutečněná plnění, tj. zda byl u přijatého plnění uplatněn odpočet daně v souladu s § 72 a 73 zákona o DPH. Zdanitelné plnění převodu předmětné nemovité věci bylo dle údajů v kontrolním hlášení deklarováno k datu 30. 9. 2024, kdy byla již žalobkyně registrována jako plátce daně, proto žalovaný považoval za nebytné prověřit, zda daň byla u tohoto dodání nemovité věci uplatněna správně, zda neměl být uplatněn režim přenesení daňové povinnosti. K posouzení věci bylo nezbytné přezkoumat daňový doklad, okolnosti zpětného pronájmu nemovité věci prodávajícímu, faktický přechod vlastnictví a předání nemovité věci žalobkyni ve smyslu příslušných ustanovení zákona o DPH. Žalovaný tedy zcela zákonně vydal předmětnou výzvu k odstranění pochybností, ve které vyjádřil své výše uvedené pochybnosti. Výzva byl vydána na základě analýzy správce daně, kdy tento vycházel z předložených tvrzení

žalobkyně a písemností, které měl ve správním spisu k dispozici. Ve výroku výzvy vyjádřil své pochybnosti, které blíže rozvinul v odůvodnění předmětné výzvy. Žalobkyně na výzvu reagovala, vyjádřila se k ní a předložila žalovanému některé relevantní doklady. Pokud by tedy byla výzva zcela nesrozumitelná, nekonkrétní a abstraktní, jak tvrdí žalobkyně, stěží by tato na výzvu mohla vůbec reagovat.

13. Žalobkyně namítá, že žalovaný zcela rezignoval na řádné vedení spisové dokumentace, která dle jejího názoru není kompletní a věrohodná, když při nahlížení do spisu uskutečněném dne 10. 12. 2024 jednatel zástupce žalobkyně nenašel ve spisu založenu přihlášku k dani z přidané hodnoty a taktéž kupní smlouvu na nákup nemovitých věcí od prodávajícího Stavebniny Sedláček Litice s.r.o., přestože žalovaný v předmětné výzvě k odstranění pochybností uvádí, že má tyto k dispozici. Žalobkyně se domnívá, že tyto písemnosti nejsou záměrně součástí spisové dokumentace. K této žalobní námitce žalovaný především poukazuje na skutečnost, že jednatel zástupce žalobkyně jednak v telefonickém hovoru ze dne 5. 12. 2024 i při samotném ústním jednání uskutečněném dne 10. 12. 2024 požadoval umožnění nahlížení do části spisu týkající se předmětného postupu k odstranění pochybností, když toto mu bylo řádně umožněno. Nahlížení do registrační části spisu jednatel zástupce žalobkyně nepožadoval. Jestliže žalovaný v předmětné výzvě uvádí, že má přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty a předmětnou kupní smlouvu na prodej nemovitých věcí k dispozici, tak jejich existenci uznává, originály těchto písemností jsou založeny v příslušné části spisu, tj. v části týkající se registrace daně z přidané hodnoty, když tyto byly v rámci registračního řízení předloženy. Žalovaný zcela nerozumí této žalobní námitce žalobkyně, když žalovaný deklaroval, že má předmětné písemnosti k dispozici, při vydávání výzvy k odstranění pochybností z nich vycházel a z toho, v jaké části spisu jsou tyto založeny, nelze vyvozovat závěr o tom, že spisová dokumentace není vedena v souladu s daňovým řádem a aktuální judikaturou k vedení spisu.
  14. Nad rámec žalobních námitek žalovaný upozornil na subsidiaritu zásahové žaloby. Předtím, než žalobkyně zvolila cestu obrany zásahovou žalobou, měla využít prostředky stanovené daňovým řádem, jež by jí mohly zajistit žádanou ochranu, resp. nápravu. K nutnosti (ne)vyčerpání jiných právních prostředků ochrany nebo nápravy se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího právního soudu ve svém rozsudku ze dne 5. 12. 2017, č.j. 1 Afs 58/2017-43. V citovaném rozsudku rozšířený senát uvedl: „[29] S předkládajícím senátem lze souhlasit, že text § 85 části věty za středníkem s. ř. s. je jednoznačný a k jeho vyložení postačuje již pouhý gramatický výklad. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případech, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Tímto způsobem zákonodárce stanovil výjimku pro ty případy, kdy účelem žaloby není ukončení trvajících nezákonného zásahu, ale zpětné konstatování, že ta která činnost správního orgánu byla nezákonná. [34] Soudní ochrana je subsidiární pouze tam, kde veřejná správa disponuje účinnými prostředky k ochraně práv osob, které tvrdí, že konáním, případně nečinností veřejné správy bylo zasazeno do jejich veřejných subjektivních práv. To má svůj smysl. Veřejná správa může rozhodnout meritorně, zásah do práv může odstranit dříve, než jakýkoliv soudní přezkum. Jde tedy o zákonnou konstrukci, která má zajišťovat, aby se nezákonnosti řešily předně v místě a čase, kde nastanou, orgány kompetentními. Ty na základě argumentů uplatněných v zákonem poskytnutých prostředcích samy seznají předešlou nezákonnost a použijí vlastní procesní nástroje k nápravě. Nejen to. Subsidiarita je i vyjádřením dělby moci, vzájemných brzd a protivah, v níž žádná z mocí nemůže dominovat, aniž by existoval prostředek k eliminaci nepřípustné expanze (brzda) či
- Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

účinné ochrany (protiváha), jehož použití se může domáhat zákonným způsobem ten, kdo tvrdí, že bylo zasazeno (různými formami a způsoby) do jeho veřejných subjektivních práv (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci Eurovia). [48] V případě, že je ze samotné právní úpravy dotyčného prostředku ochrany či z již existující a relevantně nezpochybněné judikatury vysokých soudů zřejmé a nesporné, že jde o prostředek jsoucí plně v dispozici jednotlivce k ochraně jeho subjektivních práv, je třeba, aby tento prostředek jednatel před podáním zásahové žaloby využil. Naopak, je-li z právní úpravy či judikatury zřejmé a nesporné, že se nejedná o takový prostředek, je užití daného prostředku ochrany z hlediska běhu lhůt a včasnosti podání žaloby irrelevantní - jeho užití nemá na běh lhůty k podání žaloby žádný vliv. V pochybnostech, tedy u prostředků ochrany, jejichž povaha není z právní úpravy či judikatury zřejmá, pak platí, že jejich užití nemůže být jednotlivci pro účely běhu lhůt k podání zásahové žaloby na újmu. [49] Podání žaloby, kterou se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, není podmíněno vyčerpáním jiných právních prostředků ochrany nebo nápravy před správním orgánem ve smyslu § 85 s. ř. s. Subjektivní lhůta pro podání žaloby běží od okamžiku, kdy se do sféry žalobce dostanou takové informace, na jejichž základě mohl seznat, v čem jednání veřejné správy, jež má být nezákonným zásahem spočívá a že je zaměřeno proti němu.“ Je tedy třeba rozlišovat mezi žalobním petitum, kdy žalobce navrhuje, aby soud vydal „jen“ deklaratorní výrok o tom, že nějaký úkon správního orgánu byl nezákonným zásahem, a mezi výrokem zákazovým, kterým žalobce navrhuje, aby soud nařídil správnímu orgánu upustit od prováděného nezákonného zásahu. Pokud tedy ovšem žalobce, jako v souzené věci, navrhuje současně vydání deklaratorního i zákazového výroku, pak měl ale před podáním zásahové žaloby vyčerpat zákonem připuštěný prostředek ochrany, tj. podat stížnost dle § 261 odst. 1 daňového řádu proti postupu správce daně, resp. případně i žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle ustanovení § 261 odst. 6 daňového řádu. Jestliže žalobkyně v žalobním petitu navrhuje, že „žalovanému se zakazuje pokračovat v postupu k odstranění pohybnosti. Žalovaný je povinen vyměřit daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2024 tak, jak uvedl žalobce v daňovém přiznání a bez odkladu jej poukázat žalobci na jeho příslušný bankovní účet“, pak se žalobkyně nedomáhá „pouhého“ deklaratorního určení, že zásah byl nezákonným, ale skutečně navrhuje vydání výroku zákazového, když v době podání žaloby (13. 1. 2025) namítaný nezákonný zásah žalovaného dosud trval. V takovém případě ovšem měla využít jiného prostředku ochrany, který by byl způsobilý k ochraně jejích subjektivních práv, kdy v případě, že by v podané stížnosti namítala to, co tvrdí v žalobě, tj. že je výzva k odstranění pochybností nesrozumitelná, abstraktní, nepodložená a neobjektivní, mohla docílit namítané nápravy jiným způsobem než prostřednictvím soudní ochrany. Stížnost na postup správce daně náležející v tvrzené nekonkrétnosti výzvy k odstranění pochybnosti je ostatně přípustná, jak např. judikoval Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 28. 4. 2015, sp.zn. 1 Afs 40/2015 (ROYAL METALS GOLD s.r.o.) nebo ze dne 11. 6. 2015, sp.zn. 10 Afs 40/2015 (HOBAK a.s.). Pokud by skutečně v rámci šetření stížnosti došel správce daně k závěru, že výzva k odstranění pochybností není dostatečně konkrétní (jde samozřejmě pouze o hypotézu, neboť žalovaný je přesvědčen o konkrétnosti a správnosti vydané výzvy k odstranění pochybností), mohl v rámci vyřizování stížnosti naříkanou výzvu dodatečně konkretizovat a její namítaná abstraktnost a nesrozumitelnost mohla být odstraněna. Když tak ovšem žalobkyně neučinila, měl by soud její předčasnou žalobu odmítnout. Současně s tímto vyjádřením k žalobě žalovaný odkazuje na spisový materiál týkající se této věci, který tvoří přílohu tohoto vyjádření.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání dne 3. 7. 2025

15. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

16. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 3. 7. 2025, č.j. 55 A 4/2025-83, žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně shora označený rozsudek svým rozsudkem ze dne 16. 12. 2025, č.j. 4 Afs 181/2025-35, zrušil a vrátil věc zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

VI.

Posouzení věci soudem

17. Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
18. Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
19. Vzhledem k tomu, že předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 7. 2025, č.j. 55 A 4/2025-83 (dále jen „zrušený rozsudek“), byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2025, č.j. 4 Afs 181/2025-35 (dále jen „zrušovací rozsudek“), byl soud v dalším řízení vázán právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozsudku.
20. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku v bodech 9 až 19 uvedl:

„Podle § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového tvrzení nebo jiné písemnosti předložené daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností. Podle odst. 2 téhož ustanovení, ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.“

V souvislosti s otázkou nezákonnosti zásahu je mezi stranami v první řadě sporné právě to, zda výzva k odstranění pochybností ze dne 22. 11. 2024 splňuje obsahové náležitosti požadované v § 89 daňového řádu. Nejvyšší správní soud dává za pravdu stěžovateli, že jediným zřetelným důvodem, resp. skutečností, na základě které žalovanému vznikly pochybnosti a byl zahájen postup k odstranění pochybností, je dle textu výzvy skutečnost, že „tvrzená hodnota přijatých zdanitelných plnění převyšuje výši uskutečněných plnění“, a to o 724.009 Kč. Žalovanému konkrétně vznikly pochybnosti o správnosti, průkaznosti a úplnosti údajů vykázaných v daňovém přiznání a o pravdivosti údajů v něm uvedených, resp. zda byl u přijatého plnění uplatněn odpočet daně v souladu s ustanoveními § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, zda bylo nebo kdy a jak bude přijaté zdanitelné

plnění použito k ekonomické činnosti stěžovatelky a zda byla v přiznání uvedena veškerá uskutečněná plnění v souladu s ustanovením § 2 a § 20a téhož zákona.

Nejvyšší správní soud si je vědom svých rozsudků ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 105/2012-37, a ze dne 9. 5. 2016, č. j. 8 Afs 76/2015-58, na které odkázala stěžovatelka v kasační stížnosti a z nichž plyne, že příliš vysoká hodnota plnění na určitém řádku sama o sobě (obecně) nepředstavuje dostatečně konkrétní a přesvědčivý skutkový poznatek odůvodňující zahájení postupu k odstranění pochybností. Nejvyšší správní soud však již také ve své judikatuře dovedl konkrétní výjimku z tohoto pravidla, a to v případě, kdy se vykázaná daň (nadměrný odpočet) zřetelně odchyluje od obvykle vykazované výše daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2013, č. j. 5 Afs 57/2012-35). Z toho plyne, že zmíněné pravidlo nelze aplikovat mechanicky, bez přihlídnutí ke konkrétním okolnostem případu.

V projednávaném případě je pro posouzení předmětné otázky nutné zohlednit, jak učinil i krajský soud (bod 30.), že stěžovatelka byla registrována k dani z přidané hodnoty ke dni 20. 9. 2024. V době vydání předmětné výzvy s ní tedy žalovaný nemohl mít prakticky žádnou zkušenost jakožto s plátcem daně z přidané hodnoty. Stěžovatelka jako právnická osoba navíc vznikla teprve dne 24. 4. 2024 a registrována k dani z příjmů právnických osob byla ke dni 11. 7. 2024. Žalovaný s ní proto nemohl mít ani žádnou zásadní zkušenost jakožto s daňovým subjektem. Nemohl tedy objektivně vycházet z dlouhodobé zkušenosti s ekonomickou činností stěžovatelky, přičemž tento stav mu nelze v souvislosti s kvalitou odůvodnění výzvy, jak je zde posuzována, přikládat k tíži. Jinými slovy lze pochopit, když se nezkušenost s daňovým subjektem a jeho činností projeví v obsahu výzvy týkající se navíc úplně prvního zdaňovacího období u příslušné daně.

Na druhou stranu je však v tomto případě nutné také zohlednit, že stěžovatelka již společně s příbláskou k registraci k dani z přidané hodnoty (5. 9. 2024) předložila žalovanému kupní smlouvu ve formě notářského zápisu ze dne 28. 8. 2024 ohledně koupě nemovitostí od společnosti Stavebniny Sedláček Litice s.r.o., a to za cenu 4.235.000 Kč, přičemž přesně tuto hodnotu vykážala v příslušném daňovém přiznání na ř. 40 (základ daně 3.500.000, daň 735.000). Jednalo se přitom o jediné plnění na vstupu (nákup). Z uvedené kupní smlouvy zároveň vyplývá, že kupované nemovitosti bude stěžovatelka dále prodávajícím pronajímat. Dále v příloze přihlášky k registraci stěžovatelka uvedla, že její ekonomickou činností je pouze pronájem nemovitých věcí a že její zahájení předpokládá v měsíci září 2024 po dokončení zmíněného nákupu a uzavření nájemní smlouvy k nabytým nemovitostem. Dalo se tedy rozumně předpokládat, že stěžovatelka s ohledem na doložený nákup nemovitostí, které neplánuje obratem prodat, ale pronajímat, vykáže v daňovém přiznání nadměrný odpočet. Žalovaný po jeho podání ověřil, že údaje v něm uvedené odpovídají stěžovatelčině kontrolnímu hlášení, z něhož je dále patrné, že na výstupu vykážala uskutečněné plnění pro zmíněného prodejce, což také odpovídalo předloženým podkladům, a to z hlediska avizovaného pronájmu.

Nejvyšší správní soud po zohlednění těchto okolností dospěl k závěru, že zdůvodnění výzvy k odstranění pochybností pouze skutečností, že tvrzená hodnota přijatých zdanitelných plnění převyšuje výši uskutečněných plnění, je v rozporu s jeho judikaturou, která z hlediska kvality obsahu této výzvy požaduje, aby v ní byly daňovému subjektu sděleny důvodné pochybnosti opřené o racionální úvahu, a tím byla vyloučena libovůle při výkonu veřejné moci (srov. především usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102, a rozsudek ze dne 9. 5. 2016, č. j. 8 Afs 76/2015-58). V posuzované výzvě nelze spatřit důvodnost pochybností

z hlediska vzniku, a tím pádem ani rozsahu. Vše nasvědčuje tomu, že žalovaný zahájil postup k odstranění pochybností u stěžovatelky jen proto, že vykazala vysoký nadměrný odpočet.

Jak také uvádí odborná literatura: „[p]odmínkou pro zahájení postupu k odstranění pochybností je, aby pochybnosti správce daně byly konkrétní. (...) Jelikož postup k odstranění pochybností bývá nejčastěji spojen s daňovými tvrzeními na DPH s vykázaným nadměrným odpočtem, bude zejména otázkou, kdy půjde o konkrétní pochybnosti správce daně. Rozhodně nelze připustit, že jakýkoliv nadměrný odpočet rovná se konkrétní pochybnost, obzvláště za existence povinnosti daňových subjektů podávat kontrolní hlášení. Konkrétní pochybnost rozhodně nebude naplněna tam, kde daňový subjekt s ohledem na charakter své provozní činnosti dosahuje po delší dobu či po určité období pravidelných daňových odpočtů. O konkrétní pochybnosti také nepůjde v případě, kdy správce daně bude na základě dřívějších informací obeznámen s důvodem vzniku daňového odpočtu. Na druhou stranu nenadálý vznik daňového odpočtu, aniž by správce daně tušil jeho příčinu, je podle názoru autorů konkrétní pochybností dostačující pro zahájení postupu k odstranění pochybností. (viz Lichnovský, O. a kol. Daňový řád. 2024, komentář k § 89, dostupný z právního informačního systému beck-online).

Vadu nezákonnosti výzvy nemůže odvrátit ani fakt, že obsahuje návod, jak je na ni možno reagovat. Nelze v tom spatřovat dodržení § 89 odst. 2 daňového řádu, jak shledal krajský soud (bod 29.), když tento návod nemá racionální spojitost s tvrzeným důvodem vzniku pochybností.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že posuzovaná výzva trpí závažnou vadou nezákonnosti, a proto samotný postup k odstranění pochybností byl nezákonným zásahem.

Pro úplnost ještě Nejvyšší správní soud dodává, že tímto nijak nevylučuje, že žalovaný mohl provést u stěžovatelky postup k odstranění pochybností pro jiné (další) pochybnosti, kdy zvlášť u nových daňových subjektů vykazujících nezanedbatelný nadměrný odpočet musí být opatrný s jeho stanovením. Pouze pro nezavedenost daňového subjektu však nelze rezignovat na kvalitu výzvy k odstranění pochybností, jak se tomu stalo v projednávaném případě.

Lze tedy shrnout, že krajský soud posoudil uvedenou právní otázku nesprávně, v důsledku čehož byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za této situace se již Nejvyšší správní soud pro neúčelnost nezabýval naplněním důvodu podle písmena b) téhož ustanovení, které stěžovatelka spatřovala v nesprávnosti vedení daňového spisu.“

21. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku dospěl k jasnému závěru, že „posuzovaná výzva trpí závažnou vadou nezákonnosti, a proto samotný postup k odstranění pochybností byl nezákonným zásahem“. Při vázanosti tímto právním názorem soud žalobě vyhověl.

VII.

Rozhodnutí soudu

22. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud v souladu s § 87 odst. 2 s.ř.s. určil, že zásah žalovaného spočívající v postupu k odstranění pochybností, který byl u žalobkyně proveden v souvislosti s přiznáním k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2024 (20. 9. - 30. 9. 2024), byl nezákonný.

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

23. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

IX.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti předcházejícímu rozsudku Krajského soudu v Plzni (§ 110 odst. 3 věta první s.ř.s.) uvážil soud následovně.
25. Žalobkyně měla ve věci konečný úspěch, který je pro rozhodnutí o nákladech řízení podstatný, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu ve výši 2 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a v odměně za zastupování žalobkyně, když žalobkyně byla v řízení před Krajským soudem v Plzni zastoupena společností TAL Consulting, s.r.o. vykonávající daňové poradenství a v řízení před Nejvyšším správním soudem advokátkou JUDr. Evou Ambrož Benešovou, Ph.D. LL.M., sídlem Dřevná 382/2, Praha. Daňová poradkyně učinila 3 úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení žalobkyně [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání soudu [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Advokátka učinila 2 úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení žalobkyně pro kasační řízení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkem se tedy jednalo o 5 úkonů právní služby.
26. Podle § 9 odst. 5 a § 7 bod 5. advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob a kasačních stížností projednávaných podle soudního řádu správního částku 4 620 Kč, tj. 23 100 Kč za 5 úkonů právní služby. Zde soud považuje za vhodné zmínit, že v rámci vyčíslení nákladů řízení o kasační stížnosti předložené žalobkyní bylo vycházeno z nesprávné tarifní hodnoty věci, a tudíž z nesprávné sazby odměny za jeden právní úkon. Na danou věc nedopadá speciální ustanovení § 10b odst. 5 písm. b) advokátního tarifu, na které je ve vyčíslení odkazováno, ale obecné ustanovení § 9 odst. 5 advokátního tarifu. Ustanovení § 10b odst. 5 písm. b) advokátního tarifu se vztahuje na úkony právní služby ve věcech žalob a kasačních stížností projednávaných podle soudního řádu správního, jde-li o rozhodnutí vydané správcem daně. Takovou žalobou však tato žaloba není, neboť nesměruje proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s.ř.s.), ale proti zásahu správního orgánu (§ 82 a násl. s.ř.s.). V návaznosti na to pak uvedené definici nevyhovuje ani žalobkynina kasační stížnost.
27. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má daňová poradkyně/advokátka za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 450 Kč, tj. za 5 úkonů celkem 2 250 Kč.
28. Vzhledem k tomu, že jak stávající, tak předchozí zástupkyně žalobkyně jsou plátkyněmi daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí po zaokrouhlení 5 324 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 37 674 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. března 2026

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu